

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, ὁ Ματθαῖος πρέπει νὰ ἔγραψεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, θέτων εἰς τὴν διαθεσὶν αὐτοῦ τὸ κράτος του, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς του, καὶ ὁ Ναπολέον παρέδότη εἰς τοὺς "Αγγλους.

— "Α! ἔλεγεν συνεχῶς ὁ βασιλεὺς τοῦ "Υβετῶ, ἡ μάγισσα εἶχε δίκαιον. Εἶμαι εὐτυχέστερος τοῦ ἐξαδέλφου μου· αὐτὸς μὲν ζῇ αἰχμάλωτος εἰς μακρυνὴν καὶ ἔρημον νῆσον, ἐγὼ δὲ βασιλεύω ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸ χωρίον μου.

(εἰς τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΔΟΥΛΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Συνέχεια (ιδ. φυλ. 63.)

Μόνον ἐνὸς τὴν προσοχὴν εἴλκυσαν αἱ προσπάθειαι τοῦ "Αρβίνος καὶ αὐτὸς ἦτο "Αρμένιος τις δούλος γλυκὺ καὶ σοβαρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ὅποιον οἱ λοιποὶ δούλοι ἐχλεύαζον διὰ τὴν αὐταπάρνησίν του. Ὁ δούλος οὗτος Νάφελ ὀνομαζόμενος ἡσυχολεῖτο περὶ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν χειρογράφων μὲ τὰ ὅποια ὁ Κορβίνος ἐστῆλκε τὴν βιβλιοθήκην του· ἦτο αὐτὸς ἀνθρώπος μεγάλης καὶ ποικίλης παιδείας· ἀλλ' ἡ δειλὴ σεμνότης του τὸν ἐδείκνυνεν ὡς τὸν ἀπλούστερον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐδύνατο ν' ἀναφέρῃ ἀπὸ μνήμης, ἀνευ διακοπῆς, τὰ ὠραιότερα τεμάχια τῶν "Ελλήνων φιλοσόφων, ῥητόρων καὶ ποιητῶν· ἀλλ' ἐπρότιμα μεταξὺ ὧν αὐτῶν τὰ συγγράμματα Ἰουδαίων τινων, τὰ ὁποῖα αὐτὸς πρὸς χρῆσιν του εἶχεν ἀντιγεγραμμένα, καὶ τὰ ὅποια ἐφαίνετο συγχρᾶ ἀναγινώσκων.

Ἡ ὑπερήφανος τοῦ "Αρβίνος ὑπομονὴ καὶ ἡ καρτερικὴ ἐνεργητικότης τὸν ἐξέπληξαν. Τὴν σχέσιν δὲ τοῦ "Αρμορικανοῦ νέου ἐθῆρυσεν ὁ Γέρων· ἀλλὰ τὴν πρότασίν του ὁ "Αρβίνος κατὰ πρῶτον ἀπορρίψας, ἠγαγκάσθη, βλέπων τὸν Νάφελ μὴ δυσαρεστούμενον ὡς ἐκ τούτου, νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν περιποιητικὴν γλυκύτητά του γενόμενος ὑποχείριος.

Ὁ "Αρβίνος τῷ ἐξομολογήθη τὰς ἐλπίδας του, καὶ ὁ "Αρμένιος αὐτὸς ἐγέλασε πικρῶς ἀκούων αὐτόν.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ κατορθώσω ἐμοῦ καὶ τῆς μητρὸς μου τὴν ἀπελευθέρωσιν; τοῦ εἶπεν ὁ παῖς αὐτὸς μὲ ἀνσυχίαν τινα.

— Ὅχι· ποτὲ δὲν στοχάζομαι τοῦτο· ἀλλὰ σὲ λέγω τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν τί τὴν θέλεις; Δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν "Αρμορικὴν; ὁ παλαιὸς σου δεσπότης δὲν θέλει σοὶ τὸ ἐπιτρέψει. Χρεάζεται νὰ ζῇς ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ ἂν ποτε αὐτὸς ἤθελε γενεὴ πτωχὸς νὰ τῷ ἔλθῃς εἰς βοήθειαν· ὁ δὲ νόμος καθίστησιν αὐτὸν κληρονόμον σου τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας σου· ἂν δὲ λάβῃ κατὰ σοῦ τὴν παραιμιαν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ἐξορίζεται εἰκοσι μίλια μακρὰν τῆς "Ρώμης εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Καμπανίας. Ἴδου φίλε μου τὴν ἀπελευθέρωσιν ἢ ἐλευθερίαν. Εἶναι πάντοτε δούλοι μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τὰ δεσμά των ἐξετάθησαν.

— Δὲν μὲ μέλλει· τοῦλάχιστον θέλω εἶμαι μετὰ τῆς μητρὸς μου, καὶ θέλω ὁμιλεῖ μετ' αὐτῆς περὶ τῶν αἰγιαλῶν μας, περὶ τῶν θασῶν μας· ἀνοίξων δὲ τὰ ὅ-

πλα μου, ἡμέραν ἀρμοδιωτέραν θέλω ἀναμένει εἰς ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν μου!

— Δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους θέλεις ἀντικαταστήσει τὴν ἐκδίκησιν ἀντὶ τῆς ἐλπίδος εἰς τὸν νέον σου αὐτὸν βίον.

— "Αλλ' οἱ θεοὶ τῆς "Αρμορικῆς δὲν θέλουν προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνην μου, εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ ὁ "Αρβίνος· οἱ Δρυῖδαι μᾶς τὸ εἶπον, θέλει ἔλθει ἡμέρα, καθ' ἣν ἕκαστος ὀρφανὸς θέλει δυνηθῇ νὰ ποτίσῃ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς του μὲ τοῦ ἐχθροῦ τὸ αἷμα. Τὴν θέσιν ὅπου καίται ὁ πατήρ του τὴν γνωρίζω, Νάφελ, θέλω δὲ τὴν κάμει ἐρουρωτέραν τῆς πορφυρᾶς τὴν ὁποίαν περιβέβληνται οἱ νικηταὶ μας.

Ἡ χεὶρ τοῦ νέου Κέλτου ἐξετάθη, ὡς νὰ ἦτο ὠπλισμένη μὲ ξίφος, ὅτε ὁ Νάφελ ἐτοιμάζετο νὰ τὸν ἀπαντήσῃ· ἀλλὰ πάλιν ἔξαφνα ἀπεσύρθη.

— Καὶρὸς δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἐπιθυρῖσαν· ἐν ὧσ' ἔχεις τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὴν δύναμίν σου, ὦ τέκνον, δὲν θέλεις κατανοῆσαι τὴν ἀλήθειαν.

Τυλιγθεὶς δὲ τὸν μάλινον μανδύαν του ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν νέον αὐτόν, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην καὶ τὰς χεῖράς του ἐσταυρωμένας.

Ἐν τούτοις ὁ "Αρβίνος δὲν ἤργησε νὰ γίνεταί γνωστὸς διὰ τὴν ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του. Ὁ ζῆλος, τὸν ὅποιον ἄλλοι ἀπὸ φόβον ἐδείκνυσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, εἰς αὐτὸν ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν. Ἀισθανόμενος ὅτι ἡ ἀντίστασις του δὲν ἤθελεν ἔχει κανὲν καλὸν ἀποτέλεσμα, ἀπὸ πρώτης ἀφετηρίας ἐφάνη πειθεῖνός, καὶ μάλιστα ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ καθ' ὅλοκληρίαν εἰς πᾶν τὸ αὐτῷ προστασσόμενον· Οὕτως ἀπέφυγε τοὺς ἐλέγχους καὶ τὰς ποινὰς τὰ ὅποια ἐδύνατο νὰ ἐπαναφέρουν σκληρότερον εἰς τὴν μνήμην του τὴν δουρικὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὕρισκετο, καὶ αὕτη μάλιστα ἡ ὑπακοή του ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτον ἐλευθερία τῆς υποταγῆς.

Ἡ καλὴ του αὐτῇ προαίρεσις εἴλκυσε τὴν εὐνοίαν τοῦ ἐπιστάτου, καὶ τοῦ ἡνιόχου ἀποθανόντος, ὁ "Αρβίνος ἐξελέχθη διάδοχός του.

Ἐν τούτοις ὁ Κορβίνος ἐγκατέλειψε τὴν "Ρώμην ἀπὸ ἀηδίας, διότι ἀποκαμῶν ἀπὸ τὰς ἐορτάς, τὴν πολυτέλειαν, τὸν θόρυβον, ἐστοχάσθη ὅτι ἡδύνατο εἰς τὴν μοναξίαν νὰ εὕρῃ νέον τι ἀντικείμενον δυνάμενον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε μάλιστα νὰ κάμῃ δοκιμὴν ἐνὸς μέσου συνήθους μεταξὺ τῶν ὠραίων τῆς "Ρώμης, διατάξας διὰ νὰ ἐτοιμάσουν, εἰς τὴν λαμπράν του ἐξοχὴν, ἐν τῶν χωρισμάτων τῆς οἰκίας τὸ ὅποιον μὲ φάθας ἦτον στρωμένον καὶ μόλις ὀλίγα τινα σκεύη περιεῖχε, καὶ τὸ ὅποιον κατ' ἐξάίρεσιν «Τὸ δωμάτιον τῶν πτωχῶν» ἐκαλεῖτο. Δι' ὀλίγας δὲ τινὰς ἡμέρας ἐστενοχώρησεν ἑαυτὸν περιορισθεὶς μόνον εἰς τὴν χρῆσιν ἐνὸς δούλου καὶ τρώγων μόνον βεβούθια καὶ πικραλίδας (ραδίκια), τὰ ὅποια παρητιβέντο ἐνώπιόν του εἰς πήλινα ἀγγεῖα ἐκ τῶν Σαβινικῶν καλουμένων καὶ τὰ ὅποια ἔτρωγε καθήμενος ἐπὶ τρίποδός τινας ξυλίνου. Δὲν ἤργησεν ὅμως ὁ λιτὸς αὐτὸς βίος νὰ τὸν κουράσῃ. Ἡ ἀνάπαυσις τῆς ἐξοχῆς τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιθυμῇ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως, καὶ οὕτως ἐγκαταλιπὼν τὰς τόσων ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τῶν πόλεων ἐξυμνουμένας ἡδονὰς τῶν ἀγρῶν, διέταξε τὰ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς "Ρώμην πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ ὁ χειμῶν.

Ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του ὁ "Αρβίνος ἦτο ὑποχρεωμένος ν' ἀκολουθῇ καθ' ἡμέραν τὸν δεσπότην του εἰς τὰς ἀμανηλασίας ἐκτὸς τῆς πόλεως.

Ἡ Ἀππία, ὁδὸς περιστοιχουμένη ἐκατέρωθεν ἀπὸ μνήματα, ἀπὸ δένδρα, ἀπὸ ἐπιτυμβίους ἀνδριάντας, ἦτο τότε ὁ συγῆθς περίπατος διὰ τὴν πλέον ἐκλεκτὴν κοινίαν. Ἐκεῖ ἐβόλεπέ τις τὰς λαμπροτέρας γυναῖκας κατὰ τὴν ὥραιότητα, ἐκεῖ, τὰ πλούτη αὐτῶν, ἐκεῖ τὰ θέλγητρά των. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο οἱ ἐκ προδοσίας πλουτίσαντες Γερουσιασταί, ἐκεῖ οἱ ἄρπαγες πλουσιῶν κληροδοσιῶν, ἐκεῖ τέλος οἱ ἀπελεύθεροι τοῦ Αὐτοκράτορος κατασταθέντες Εὐνοϊκοί. Ἐκεῖ τέλος πάντων τοὺς ἀπογόνους τῶν ἵπποτων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ μαλθακότης ἡτίμασε τὸ ὄνομα τῶν τρωσσίων, (trossuies) ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶχον λάβει οἱ πρόγονοι τῶν μετὰ τὴν ἐκπόρθειν τῆς Ἑτρορικῆς πόλεως Τρώσσιλα.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν ὁ Ἀρβινς παρηκολούθει τὸν Δεσπότην του, κατὰ τὴν συνήθειαν, πρόσκωμμά τι ἐμπόδισε τοὺς Μαύρους τοῦ νὰ προχωρήσουν· τοῦτο δὲ, διότι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην διέβαιναν ἡ Μέτελλα ἡ περίδοξος ἐκείνη Δέσποινα, τῆς ὁποίας προυπορεύετο ἀναρίθμητον πλῆθος δούλων· ἔκειτο ἡ Μέτελλα κλινήρης ἐπὶ φορείῳ τὸν ἕτερον τῶν ἀγκῶνων ἐρείδουσα εἰς προσκέφαλον μάλλινον ἐκ Γαλατίας, τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἔχουσα λεπτῷ ὑφάσματι, τὸ ὁποῖον ἡ παραμικρὰ τοῦ ἀέρος πνοὴ ἐφαίνετο ὅτι ἐμέλλε νὰ ἀφαρπάσῃ, τὴν δὲ μαύρην κόμην καταστόλιστον ἀπὸ μαργαρίτας. Διὰ νὰ μετριάσῃ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα, ἥτις πραγματικῶς εἶχε καταντήσῃ ἀνυπόφορος, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας δύο κρυσταλινὰ σφαιρίδια· περὶ δὲ τὸν λαιμὸν αὐτῆς εἶπεν ὅρις τις ἐξημερωμένων.

Προεπορεύοντο δὲ τοῦ φορείου δύο πρόδρομοι φέροντες ζώνην ἐκ λευκοτάτου αἰγυπτίου ὑφάσματος καὶ ἀργυρὰ ψέλλια· παρηκολούθει δὲ νέα τις δούλη ἥτις ἐσκίαζε τὸ τῆς Μετέλλας πρόσωπον μὲ κλάδον φοινίκος στολισμένον μὲ τανύια πετρά, ὅλα αὐτὰ εἰς ἰνδικὸν τινα κάλαμον συμπεπηγμένα· πλησίον δὲ ὠθεύον οἱ Διόουρνοι φέροντες τὴν διὰ τὴν κατάβασιν ἐκ τοῦ φορείου ἀναγκαίαν βαθμίδα ἀπὸ ἐλέφαντος κατεσκευασμένην. Τέλος ὁποῖον εἶποντο πλουσιῶς στολισμένον ἐκατὸν σχεδὸν δούλοι.

Ἀφοῦ πρὸς ὀλίγον ἔρριψε τὰ βλέμματά του ὁ Ἀρβινς εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν συνοδίαν, τὰ ἀπώτρειψεν ἔπειτα μὲ μεγάλην ἀδιαφορίαν, διότι ἀφοῦ ἤρχισε νὰ συγχάζῃ τὴν Ἀππίαν ἐδδόν, ἡ θεὰ τῶν παραδόξων θεαμάτων τῆς Ῥωμαϊκῆς πολυτελείας εἶχε καταντήσῃ δι' αὐτὸν ἕξτις οὐδεμίαν δρεψὶν ἀφήσασα εἰς περιέργειαν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ δούλοι οἱ ὁποῖοι ἐσχηματίζον τὴν ἀκολουθίαν τῆς Δεσποίνης εἶχον ἤδη περάσει, καὶ οἱ Νουμῆθαι τοῦ Κορβίνου ἤρχισαν νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν δρόμον, ὁ δὲ νέος Κέλτης νὰ τοὺς ἀκολουθῇ, ὅτε ἠκούσθη φωνὴ τις ὅχι μακρὰν αὐτοῦ· ὁ Ἀρβινς στρέφων τὴν κεφαλὴν του εἶδε γυναῖκα τινα ἀποσπασθεῖσαν ἀπὸ τῆς τῆς Μετέλλας συνοδίας καὶ ἡ ὁποία ἔβαινε πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας τῆς.

— Ἡ μήτηρ μου ἐξεφώνησε, τὸ τέκνον, ἀφήσας νὰ πείσουν ἀπὸ τὰς χεῖρας του οἱ χαλινοί.

Οἱ ἡμίονοι μὴ αἰσθανόμενοι πλέον τὸν χαλινὸν ἔφευγον δρομαίως· εἰς μάτην δὲ ὁ Ἀρβινς ἐπροσπάθει νὰ τοὺς κρατήσῃ· τίποτε ἄλλο δὲν κατώρθωσεν εἰμὴ νὰ ταχύνην περισσότερο τὸν δρόμον αὐτῶν. Τέλος ἀπελπίσθεις εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας ἐπήδησεν ἐκτὸς τοῦ ἄρματος καὶ ἐκύτταξε περὶξ ἑαυτοῦ.

Μακρὰν ἦτο ἡδὴ, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὴν Νέρβαν· ἔτρεξε μολταῦτα διὰ νὰ τὴν εὕρῃ· ἀλλ' οἱ

ἵπποις οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον κατόπιν του, καὶ νέα ἄλλα συνοδίαι τὸν ἐσταμάτησαν. Τὸ παιδίον ἐστατικὸν μεταξὺ τῶν ἱππῶν καὶ τῶν συνοδιῶν ἀνεμίχθη καὶ ὄχι ὀλίγα κτυπήματα ἐπίπτον κατ' αὐτοῦ συνωδαμένα μὲ χλευασμοὺς καὶ ὕβρεις, τὰ ὁποῖα παντάπασι δὲν ἐνόησε. Ἐτρεξεν οὕτως ὄλην τὴν Ἀππίαν ὁδὸν ἕως εἰς τὴν πύλην, ἀλλ' εἰς μάτην! ἡ Μέτελλα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῆς συνοδίας τῆς.

Ὁ Ἀρβινς ἀπὸ ἀνεκφράστον ἐκυριεύθη ἀπελπίσιν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν ἡσύχασε διότι τὸν ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν δι' αὐτὴν τῷ ἦτο δύσκολος ἡ εὐρέσις τῆς μητρὸς του ἀφοῦ ἔμαθε τὸ ὄνομα τῆς Δεσποίνης· ἐπροσπάθῃ δὲ νὰ εὕρῃ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἐδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς γυνῶσιν τῆς κατοικίας τῆς Μετέλλας· ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων του αὐτῶν εἰς τῶν πρόδρομων τοῦ Κορβίνου τὸν ἐφθασε καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας τοῦ ἄρματος· ὑπήκουσεν ὁ Ἀρβινς εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν ἔπειτα ἀπὸ μικρὸν τινα διαταγμὸν. Ὁ νέος πατρίκιος ὅστις ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ αὐτὸν δὲν ἀπέυθνε πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν ἐπιπληξίν, ἀλλ' ἐπιστρέψας οἶκαδε, διὰ τοῦ συνήθους σημείου διέταξε τὴν δέουσαν ποινὴν κατὰ τοῦ Ἀρβινς, ὅστις δὲν ἐννέησε ὡς πρὸς τοῦτο τίποτε, παρ' ἀφοῦ εἶδε τὸν διαταχθέντα δούλον νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας δίκανον· τότε ὁ Ἀρβινς ἐξεφώνησε μεγάλως καὶ ὠχρὸν τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο. Ὁ σωφρονιστὴς ἐγέλασε — « τέλος πάντων ἐφθασες καὶ σύ, μικρὸ μου εἰς τὰς χεῖράς μου. Τόσον ἀδυσκολεύεσθαι διὰ νὰ γινωρισθῇς μὲ ἐμέ; » Νὰ σὲ εἰπῶ, τέκνον μου, ὁ Δεσπότης ἡμῶν εἶναι ἀγαθὸς καὶ εὐχαριστεῖται μᾶλλον μετὰ σοῦ νὰ ἀστείευθῇ. Μὰ τὸν Ἡρακλέα! ἐὰν ἦσουν ἀπελευθεροῦντινὸς δούλος, ἤθελες γενῇ ἰχθύων βορά. »

Οὕτως ὀμιλῶν ὁ σωφρονιστὴς τὸ στήθος τοῦ παιδὸς ἐντὸς τοῦ δίκανου ἐνέβαλε καὶ τοὺς ὠμοπλάτας του ἀνεσῆκωσεν τόσον ὥστε ἀνέβησεν, εἰς τὰς δύο ἀκρας αἱ ὁποῖαι διέβησαν πέραν τοῦ σώματος, τοὺς βραχίονάς του. Εἰς τοιαύτην τοῦ σώματός του στάσιν ἐδέσμευσε τὸν παῖδα αὐτὸν εἰς στῦλον τινα παρὰ τῇ πύλῃ.

Μὲ ἀγρίαν δὲ φωνὴν μετὰ ταῦτα ἀναβλέπων ὁ σωφρονιστὴς εἰς αὐτὸν εἶπεν,

— Ἰδοὺ ὠραία θέσις διὰ νὰ ἡμπορῇς τώρα ν' ἀναπνεύσῃς τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἡ νύξ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ καὶ δύνασαι ν' ἀσχοληθῇς εἰς τὰς περὶ τοὺς ἀστέρας σπουδὰς.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἔκαμε σημεῖον τι ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Ἀρβινς ἔμεινε σιωπηλὸς εἰς ἄκρον, τὸ σῶμά του ὄρθιον ἔχων, καὶ τὴν κεφαλὴν του ὑπερῆφάνως σηκωμένην τὰ δὲ βλέμματά του καταφρονητικῶς πρὸς αὐτὸν ῥίπτον· ἀλλ' ἐντὸς τῆς καρδίας του ἀνέβραζε τῆς ἀγανακτήσεως φλογερὸς κρατῆρ. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς πᾶσαν ποινὴν μετ' εὐχαριστήσεως ἐπεθύμει νὰ ὑποκύψῃ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ σύντροφον αὐτῆς τὸν Κορβίνον. — Ἡ μνήμη τῆς μητρὸς του ἤρχετο περιπλέον ν' αὐξήσῃ τὴν λύσαν του· ἐὰν δὲν ἦτελεν ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν αὐτὴν ποινὴν, ἤθελε κατορθώσῃ τὴν ἀνεύρεσίν της, καὶ ἤθελε κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν τὴν σφίγγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἰσως μάλιστα αὐτὴ τὸν ἐπερίμενε καὶ ἐκατηγοροῦσε τὴν ἀργοπορίαν του!

Ἐνῷ ὅλος ὑπὸ τῆς ἀπελπίσεως κυριευμένος παρὰ-

διδεν ἑαυτὸν εἰς τοὺς τοιοῦτους συλλογισμοὺς, ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ πολλὰκις ἐπαναλαμβανόμενου τὸ αἶμα τοῦ ἐσταμάτησεν ὀλόκληρον! Ἐφάντασθη παρευθὺς ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῇ τῇ ἦτο γνωστὴ! Ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν του γυνὴ τις πρὸς αὐτὸν ὀρμητικῶς ἐπήλθε. — Αὐτὴ ἦτο ἡ Νόρβα.

Ὁ Ἀρβίνος ἔχασε διὰ μιαν στιγμὴν καὶ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν, καὶ σχεδὸν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ εἰς λειποψυχίαν ἦλθε βλέπων ἑαυτὸν εἰς τῆς μητρός του τὰς ἀγκάλας!... Οὐδέποτε τοιαύτη μεγάλη συγκίνησις εἶχε τὰράξει τὴν νεανικὴν αὐτοῦ καρδίαν. ἡ Νόρβα ἐπίσης ἦτο σχεδὸν ἔξω φρενῶν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ ἐγάλα καὶ ἔκλαιε ταυτοχρόνως, χειροκροτοῦσα ὥς ἐν παιδίον, καὶ καταφιλοῦσα τὸν υἱὸν τῆς.

Μετὰ τὴν τρυφερὰν ἔκχυσιν τῆς ἄκρας ἡδονῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἦν ἡσθάνοντο ἀμφότεροι διὰ τὴν ἐντάμωσιν των, ὁ Ἀρβίνος ἐγνωστοποίησεν εἰς τὴν μητέρα του τὰ αἷτια διὰ τὰ ὁποῖα ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἦν τὸν ἐδλεπε τιμωρίαν ἡ δὲ μήτηρ του μαυθάνουσα ὅτι αὐτὴ ἐστάθη ἡ ἀκούσιος τούτου αἰτία ἡ θλιβερὰ πάλιν ἐπανελάβε τὰ φιλήματα καὶ τὰ θρηνηλογήματά τῆς.

Τὸ τέκνον τῆς ἐπροσπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἡ δὲ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ἕνεκα τούτου τοῦ περιστατικοῦ, καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του ἔσβυσε σχεδὸν, καὶ οὕτε τὸ δίκρανον, οὔτε τὰ δεσμά εἶχε πλέον κατὰ νοῦν, τὰ ὁποῖα τὸν ἐκράτουν εἰς τὸν τόπον χωρὶς νὰ δύναται νὰ κινηθῇ καὶ εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἤχητο βέβαια ὄλην τοῦ τὴν ζῶν νὰ εὐρίσκηται θάνατι μόνον νὰ εἶχε πλησίον τοῦ τὴν μητέρα του, κρατῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ Νόρβα ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ τὸν διηγῆθη καὶ αὐτὴ τὰ κατ' ἑαυτὴν, τὸ πῶς δηλαδὴ ἔμαθε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ Δεσπότη του, τὸ πῶς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Μπέλλαν χωρὶς νὰ λάβῃ ὅψιν ἄλλο παρὰ τὴν εὐρεσιν τοῦ καλατιοῦ τοῦ Κορβίνου καὶ τὴν ἐντάμωσιν τοῦ υἱοῦ τῆς. Τὸν ἠρώτησε δὲ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν εἰς τί ἀσχολῆται καὶ τί ἐμελέτησε κατὰ νοῦν κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον τοῦ χωρισμοῦ των ὡμολόγει δὲ ὅτι τὰ κατ' ἑαυτὴν ἦσαν σκληρὰ καὶ ἀνυπόφορα ὅσα ἐδοκίμασεν εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς δουλείας τῆς. Ἀπὴν καὶ ἀδυσώπητος ἡ Μπέλλα καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες ὅσαι περὶ πολλοὺ ποιοῦνται τὸν καλλωπισμὸν των μόνον, ἐξεδίκετο κατὰ τῶν δούλων αὐτῆς, διὰ τὸν παραμικρὸν μῶμον τὸν ὁποῖον εἰς τὰς συναναστροφὰς ἤθελε δοκιμάσει. Αἱ στιγμιαίαι ἀηδῖαι, ἡ ἀνυπομονησία, αἱ ἰδιοτροπίαι τῆς, ἐγένοντο φανεραὶ πάντοτε διὰ τῆς σκληρᾶς τιμωρίας τινὸς τῶν ὑπηρετῶν τῆς. Ἐφαίνετο ὅτι ἡσθάνετο καποῖαν ξεχωριστὴν γλυκύτητα βλέπουσα νὰ τιμωρῶνται ὑπὸ τὰς ὀψεις τῆς οἱ ὑπέρταί τῆς. Ἐάν τις ἤθελε φανῇ κατὰ τὸ παραμικρὸν ἀμελεῖς εὐχαριστεῖτο νὰ τὸν καταναγκάξῃ εἰς τὸ γονάτισμα καὶ δὲν ἔφθανε τοῦτο μόνον νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ὁ ἰστάμενος γονυπετῆς ἔπρεπε καὶ νὰ φουσκῶνῃ τὰς παρειάς του, διὰ νὰ δύναται αὐτὴ νὰ ἐπιτυχᾷ περισσότερον εἰς τὰ ραπίσματα. Ὁ Μόργαν παρὰ τῆς ἰδίας ἀγοραπειθῆς μετὰ τῆς Νόρβας, τρεῖς ἤδη ἐδοκίμασε τὴν μαστιγῶσιν διότι ἠρώτησεν νὰ ὑποβάλῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐξευτελιστικὴν αὐτὴν τιμωρίαν.

Τοιαῦτα ὁ Ἀρβίνος ἀκούων κατενόησεν ὅτι ἡ τύχη εἰς αὐτὸν ἐφάνη εὐνοϊκότερα, δούλον τοῦ Σαβαρίτου Κορβίνου καταστήσασα αὐτόν.

Ἄλλ' ἐν τούτοις μολὼν ὁ Νάρελ τὴν ποινὴν εἰς τὴν

ὀπέκωψεν ὁ Ἀρβίνος προσῆλθεν εἰς τὸν Δεσπότην καθ' ἣν στιγμὴν ἡσχολεῖτο εἰς τὴν βιβλιοθήκην συγγνώμην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἐξαιτούμενος, ὅστις διὰ σημείου τινὸς ἐφάνη παραδεχόμενος τοῦ Ἀρμενίου τὴν ἱεστίαν τοιοῦτοτρόπως ὁ νέος Ἀρβίνος ἀπηλλάγη τῶν δεσμῶν του καὶ ἐδυνήθη νὰ λάβῃ κατὰ μέρος τὴν μητέρα του καὶ νὰ ὀμιλήσῃ μετ' αὐτῆς ἐλευθέρως. Ἀμφότεροι διὰ τινὰ ὥραν ἐλησμώνησαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν θέσιν των. Ὁμίλου περὶ τῆς Ἀρμορικῆς εἰς τὴν γλῶσσάν των ἀναμνησκόμενοι τὰς τοῦ παρελθόντος περιστάσεις, τὰ δνόματα τῶν γνωρίμων των, καὶ τοὺς τόπους τῶν εὐτυχιῶν των! Ὅλως ἔνθους γενόμενος ὁ Ἀρβίνος καὶ νομίζων ὅτι εὐρίσκη εἰς τὴν συνομιλίαν μετὰ τῆς μητρός του, τὴν προσφορὰν, τὰς χειρονομίας, τὴν ποίησιν καὶ τὰς δοξασίας, εἰς τὰ ὁποῖα νηπιόθεν ἦτο συνηθισμένος, ἐνόμιζεν ὅτι πλέον εἰς τὴν Ῥώμην δὲν ἱερίσκετο, ὅτι πλέον δὲν ἦτο δούλος, ἀλλ' ὅτι ἦτο τὸ τέκνον τοῦ μεγάλου Ἀργηγού Μανροῦ παρὰ τῇ μητρικῇ ἐσίᾳ, μαυθάνων παρὰ τῆς μητρός του τὰς τοῦ λαοῦ παραδόσεις!

Ἐφθασε τέλος πάντων ἡ νύξ χωρὶς ἀμφότεροι νὰ ἐννοήσωσι τοῦτο.

Υψωμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς των εἰς τὸν ἀστρόντα τῆς Ἰταλίας οὐρανὸν ἐξηκολούθουν τὴν πατριωτικὴν μεταξὺ των συνομιλίαν χωρὶς νὰ καταλάβουν ὅτι αἱ ὥραι ἔφθγγον. Ὁ Ἀρβίνος ἐξεμυστηρέυθη εἰς τὴν μητέρα του τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἐλπίδα τῆς ἀπελευθερώσεώς των. — Τὸ ἴδιον μὰς λέγει, εἶπεν αὐτῇ, καὶ ὁ Μοργάνος· ἀλλ' αὐτὸς φρονεῖ ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας μας θέλει γενῇ μετ' ὁν σιδηρὸν καὶ ὄχι μετ' ὁν χρυσόν.

— Μήπως ἔχουν κατὰ νοῦν ἀποστασίαν νυν; Ἠρώτησεν ἐντόνως τὴν μητέρα του ὁ Ἀρβίνος. — Ποῦ τὸ φοβοῦμαι ἀπεκρίθη ἡ Νόρβα βλέπων ὅτι ὁ Μόργαν ἔχει πολλὰς μετὰ τοὺς πατριώτας μας σχέσεις, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἐξώδευσαν τὰ χρήματά των εἰς ἀγορὰς ὅπλων πολλὰ μυστικά καὶ πιθανὸν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν νὰ ὑψώσουν τὴν φωνὴν τοῦ πολέμου. Οἱ Ἀἰῆες καὶ οἱ Γερμανοὶ φαίνεται ὅτι καὶ αὐτοὶ συνώμοσαν μυστικά καὶ ὥταν ν' ἀκούω πολλὰ συχνὰ ν' ἀναφέρωσι τὸ ὄνομα τοῦ Σπαρτακού.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀρβίνος εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐγένοντο ὅλως πύρινοι, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἡ Νόρβα ἐνόησε. Λαδοῦσα δὲ τὴν χεῖρά του μετ' ἐλδοστοργόν τινα ἀνησυχίαν τοῦ εἶπεν·

— Ἐνθυμήσου τέκνον μου, ὅτι εἶσαι πολλὰ μικρὸς διὰ νὰ λάβῃς καὶ σὺ μέρος εἰς μιάν τοιαύτην ἐπιχειρήσιν. — Ἐχω δεκαπέντε ἐτὴ ἐπάνω μου, ἐπανελάβε μετ' ἀνυπομονησίαν ὁ Ἀρβίνος. — Ἀλλὰ δὲν ἔχεις τὴν ἡλικίαν τῶν πολεμιστῶν, σὺ τὸ ἡξεύρεις. Διὰ νὰ στηρίξῃς δὲ τὸ μέγαλον ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεις πρέπει νὰ ἔχῃς χεῖρας πλέον γυμνασμένας. Οὕτως εἶπεν καὶ ὁ Μοργάνος, θθεν ἐγὼ σοὶ ἀπαγορεύω νὰ λάβῃς τὸ παραμικρὸν μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν αὐτήν.

— Θέλω σοὶ ὑπακούει, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρβίνος μετ' ἡλικίαν πολλὰν σιγαλήν καὶ τὰ ὄμματά του ἔχων πλήρη δακρύων. Ἡ δὲ Νόρβα σύρυστα τὸ τέκνον τῆς μετ' τρυφῶν φιλοστοργίαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ καταφιλοῦσα τὸ μέτωπόν του. — Μὴν παραπονέσῃς τέκνον μου, εἶπεν, θὰ φθάσῃς καὶ σὺ εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, καὶ τότε ἐγὼ δὲν θέλω ἔχει οὐδεμίαν ἐπὶ σοῦ ἐξουσίαν. Τότε εἶσαι κύριος νὰ ἐκλέξῃς τὸ πολεμικόν σου σπῆμα ὅπως ἤθελε σοὶ ἀρέσκαι· ἀλλὰ τώρα ἀφες εἰς ἐμέ νὰ ἔχω πλήρη τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ σοῦ καὶ νὰ σοῦ

διαφυλάττω τὴν ζωὴν. Ἄρες με νὰ χαρῶ τὴν γλυκύτη-
την ἐκείνην ἡδονὴν ἣν ἡ μήτηρ αἰσθάνεται κατὰ τὰς
ἡμέρας ἐκείνας καθ' ἃς μέλλει ν' ἀφήσῃ τὸ τέκνον τὴν
νηπιότητά του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της. Φεῦ!
ἔσον εὖπω δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἐδικός μου. Τὰ πάθη
σου ἡ θελήσις σου, ἄλλη τις γυνὴ θέλουν σοῦ κατα-
κυριεύσει. . . Μὴ μοῦ ἀπαγορεύεις λοιπὸν τὰς τελευ-
ταίας αὐτὰς ὥρας τῆς βασιλείας μου, μὴν ἐγείρεσαι
κατὰ τῆς τυραννίας τῆς μητρὸς ἥτις σοῦ ἔδωκε τὸ φῶς.
Σήμερον ἀκόμῃ κρατῶ εἰς τοὺς κόλπους μου τὸ τέκνον
μου, αὐτοὺς θέλει γενεῖ ἀνὴρ καὶ πλέον δὲν θὰ εἶμαι
ἐγὼ μήτηρ εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ τοῦτο διότι ἐγὼ
δὲν θὰ δύναμαι παντάπασιν νὰ εἶμαι ἡ προστάτριά σου.

Ἡ Νόρβα τοὺς λόγους τούτους ἐξεφώνησε μὲ γλυκύ-
τητα καὶ συναίσθησιν λύπης, τοιαύτην, ὥστε ἐκίνησεν εἰς
οἶκτον τὸν Ἄρβιν, ὅστις συσφύγξας αὐτὴν εἰς τὴν καρ-
δίαν του ὑπέσχθη νὰ ὑπακούσῃ καθ' ὅλοκληρίαν,
χωρὶς νὰ τὸν κακοφανεῖ παντάπασιν εἰς ὅλας τὰς θε-
λήσεις. (ἀκολουθεῖ.)

Η ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

Τὰ ἄνθη ἔχουσι δύο διαλέκτους· τὴν μὲν εὐφραδε-
στάτην, ἀποκαλύπτουσιν τὴν χτίσιν, ἀνυψοῦσιν τὴν
ψυχὴν καὶ καταληπτὴν οὖσαν εἰς πάντας· τὴν δὲ μυ-
στηριώδη καὶ εἰς μόνους τοὺς μεμνημένους καταλη-
πτὴν. Εἰς ταύτην θέλομεν πειραθῆ δι' ὀλίγον νὰ μι-
σωμεν τὰς καλὰς ὁμῶν ἀναγνωστρίας.

Ἐκπαλαί οἱ ἄνθρωποι, συνειδότες ὅτι ὁ προφρετικός
λόγος δὲν ἐπὶ ἑκάστῳ πάντοτε πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν
ἐννοιῶν των, προσεπάθησαν νὰ εἰκονίσωσιν αὐτὰς δι'
ὄρατων ἀντικειμένων, καὶ οὕτως ἐπενόησαν τὰ ἱερο-
γλυφικά, εἰκόνας φυτῶν καὶ ζώων ὄντα. Οὕτω λ. χ.
στάχυς σίτου παρίστα τὸ θέρος· ἔπειτα δὲ, κατ' ἐπέ-
κτασιν σημασίας, εἰκόνιζε τὸν πλοῦτον, τὴν ἀφθονίαν.
Τὸ δὲ φθεῖρον τὸν σῖτον ζιζάνιον (ἡ ἥρα) κατὰ φυσικὸν
λόγον ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι τῆς κακίας τὸ σύμβολον· τὸ
ὠραιότερον τῶν τότε γνωστῶν ἀνθέων ἐξεφράζε τὴν
καλλονήν. Πληθὺς τοιούτων ἀλληγοριῶν ἀπαντᾷ-
ται εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν. Ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ
νέας γεννήσασα ἀνάγκας, κατέστησεν ἀφευκτον τὸν
πλουτισμὸν τοῦ γραπτοῦ λεξικοῦ, τὴν ἀκριβοποίησιν
καὶ διευκρίνησιν αὐτοῦ· ἐφευρέθησαν τότε τὰ ψηφία.
Οὐδὲν ὅμως καλὸν ἄμικτον κακοῦ! Ἡ τοσαῦτα καλὰ
ἀπονεμοῦσα πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἔφερε καὶ κακά
τινα, ὁ ἀνὴρ, τῆς δυνάμεώς του καταχρησθεὶς, ἐποίη-
σεν ὑποχείριμα τ' ἀσθενέστερα αὐτοῦ ὄντα· αἱ γυναῖ-
κες τῆς Ἀνατολῆς κατεκλείσθησαν τυραννικῶς εἰς
γυναικωνίτας τὴν δ' ἀπομόνωσιν των ταύτην ἐ-
κεῖναι μὴ ἀνεχόμεναι, καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς θέλου-
σαι ν' ἀνακοινώσωσι τοὺς στοχασμούς των, δίχως
κατὰ τὴν διοδὸν των οὗτοι νὰ γίνωνται γνωστοὶ εἰς
τοὺς φύλακας, ἐπενόησαν τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθέων.
Οὕτω π. χ. ἀντὶ νὰ γράψωσι πρὸς τινὰ τῶν οἰκείων
« μὴ με λησμονεῖ » τῷ ἔπεμπον « Μυόσωτον ».

Τὴν διάλεκτον ταύτην παρεδέχθη ἀκολουθῶνς ἡ τὰ-

ξις τῶν Ἰμποτῶν καὶ στέφανος ἐκ Λευκανθήμων
(Marguerites) ἐξεφράζε τὸ « ὁλέω φροντίζει περὶ
τούτου » στέφανος δ' ἐκ ῥόδων « δὲν λέγω ὅχι » τὸ
μεμαραμένον ῥόδον ἦτο τῆς δυστυχίας τὸ σύμβολον.
Τὸ χρυσάνθεμον (νεκρολούλουδον) καθ' ἑαυτὸ μὲν ὄν
ἐσήμαινε « κόπον, θλίψιν », μετ' ἄλλων δ' ἀνθέων
συνδεδεμένον παρίστα τὴν ἄλυσον τῆς ζωῆς, ἐξ εὐτυ-
χῶν καὶ δυστυχῶν συγκροτούμενη, μετὰ ῥόδου δὲ συν-
δεδεμένον ἐδήλου « λύπην παροδικήν ».

Πᾶν ἄνθος ὄρθιον κρατούμενον εἰς τὴν χεῖρα, δια-
τερεῖ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ σημασίαν· ἀντεστραμμένως
δὲ κρατούμενον, λαμβάνει τὴν ἀντίθετον ἐκείνης· οὕ-
τως ἡ Μύρτος, ὀρθία μὲν κρατούμενη, ἐκφράζει « ἀ-
γάπην », πρὸς τὴν γῆν δὲ νεύουσα, « μῖσος »· κλάδος
μηδίου (τριφυλλιοῦ), ὀρθιος μὲν, σημαίνει « ζωὴν »,
« θάνατον » δὲ, ἀντεστραμμένως. Παραλάσσει δὲ τῶν
ἀνθέων ἡ σημασία καὶ ἀναλόγως τοῦ μέρους τοῦ σώ-
ματος, ἐνθα τίθενται ταῦτα· οὕτω π. χ. χρυσάνθεμον
(νεκρολούλουδον) ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς τεθὲν σημαίνει
« κόπον τοῦ πνεύματος » ἐπὶ δὲ τῆς καρδίας « θλί-
ψιν ἐρωτικὴν », « ἀπῆλκεν » δὲ τεθὲν κατὰ τὸν κόλπον.
Ἡ ἀντωνυμία δὲ « ἐγὼ » ἐκφράζεται ἀνακλινομένου
τοῦ ἄνθους πρὸς δεξιὰ, ἡ « σύ », ἀνακλιναμένου αὐτοῦ
πρὸς τ' ἀριστερά. Ἀλλ' ὅ,τι δυσχερέστερον ὑπάρχει
εἰς τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθέων εἶναι ἡ ἀπομνημό-
νευσις τῆς προσηρητένης εἰς ἕκαστον ἄνθος συμ-
βολικῆς σημασίας. Ὡς ὅλαι αἱ διαλέκτοι, οὕτω καὶ
ἡ τῶν ἀνθέων ἔχει λεξικόν, καὶ λεξικὸν μάλιστα ὀγ-
κωδέστατον· ἐπιτιμώτατον τούτου ἀπάνθισμα εἶναι ὁ
παρὰ πόδας κατάλογος, ἐμφαίνων τὴν σημασίαν τῶν
συνηθετέρων ἀνθέων.

Ἀγγελικὴ (Ἀγγέλικα).	Ἐκστασις.
Ἀγριομαλάχη (ἀγριμολόχα).	Ἀγαθοεργία.
Ἀγχουσα.	Ψεῦδος.
Ἀδιάντον (Πολυτρίχι).	Διάκρισις.
Ἀδώνιον.	Λυπηραὶ ἀναμνήσεις.
Ἀκαχία ἡ αἰσθητικὴ. (κοινῶς « μὴ μ' ἐγγίξης »).	Εὐαίσθησις.
Ἀκόνητον.	Ἐκδίκησις.
Ἀλόη.	Λύπη.
Ἀμάραντος.	Ἀθανασία.
Ἀμαρυλλίς.	Ἐρωτοτροπία.
Ἀμπελος (κλήμα).	Μέθη.
Ἀμπελος μελίαινα (Κλεμαξίδα).	Ἀποθνήσκω ὅταν δὲν με περιποιῶνται.
Ἀμυγδαλέα.	Ἀβουλία (τρέλλα).
Ἀνεμώνη.	Ἄδολον.
Ἀνθεμὶς (Ζερνικαδέ).	Ἐπάνοδος εὐτυχίας.
Ἄνθος μηλέας.	Προτίμησις.
Ἄνθος χρυσομηλέας (πορτοκα- λιάς).	Σεμνότης.
Ἀρτεμισία.	Εὐτυχία.
Ἀσφόδελος (Σφοδελί).	Πένθος.
Ἀτραγένη.	Γλυκεῖα ἀνάμνησις.
Ἀφινθος (Ἀψιφιά).	Ἀπουσία, πικρία.
Βαλσαμίνη.	Πρόνοια.
Βασιλικὴ κορχύλη.	Ἵπαρφαίνειαι ἀνευ γλυ- κύτητος.
Βατράχιον.	Ἀνυπομονησία.
Βερόνικον.	Πίστις.